

Я НЕ ПРИХИЛЬНИК МЕЛОДРАМ

Я не прихильник жанру мелодрами,
Але доводиться дивитися часом,
Бо телевізор завжди перед нами,
Та й хочеться розслабитися перед сном.

Сюжети, прямо скажем, не класичні
Вже зрозумілий в першій серії фінал,
Надумані конфлікти завжди звичні,
А сценарист не класик й не оригінал.

Тож дивишся, щоб вечір скоротати,
Сидиш, “втягнувшись”, аж до самого кінця,
Реальність в казці хочеш розпізнати,
В окремих образах, подіях чи місцях.

Живуть в хоромах царських багатенькі,
Вони, як і всі люди, теж не без гріхів,
Навколо них кухарки й двірники сіренькі,
Все продається там за тридцять срібняків.

Як водиться, багаті також плачуть,
Бува, що тягне навіть їм поспівчувать,
Та плач, що совість є у них, не значить,
Її не згадують ніколи й на словах.

Глава сім’ї досяг великих статків,

Бо був довірливий у нього компаньйон,
“На повну відриваються” нащадки,
Не жаль нічого – не останній в них мільйон.

Фінал щасливий – правда торжествує,
Злочинець головний в наручниках пішов,
Хто постраждав, здоров'ям вже дивує,
Своє кохання через терни теж знайшов.

Як в мелодрамі й слід, по всіх канонах
Описано життя, сказати б, аж до сліз,
У рамках жанру, наче у кордонах –
На сани легко пересісти із коліс.

Але питання часто виникають:
– Чому в “теперішніх” зашкалює цинізм
І людяності вже вони не мають,
Який в наш час людьми керує механізм?

Все їм належить по якомусь праву,
Ще й недоторканість придумали для них,
Не пробуйте шукать на них управу,
У відповідь почуєте бундючний сміх.

Тяжке життя було в селі моєму,
Батьки побачили два голоди й війну,
Уміли горю співчувать чиємусь,
По них звіряти можна совісті ціну.

Не знаю і в своєму поколінні
Байдужих до чужого горя та черствих,
Нема у ньому злості й нетерпіння
Не тільки до чужих, а й до своїх.

Тепер і від добра в дітей прививки,
В серцях до співчуття стійкий імунітет,
А особистість з клаптиків й уривків,
Бо вже сформовано чужий менталітет.

Живем, занурені у мелодраму,
Хоч розуміємо, таке життя — ерзац,
Кимсь складену виконуєм програму
Побачити у хмарах марим свій палац.

Дата написання вірша: 2021-01-14